

Ingezonden

Dordrecht, 13 mei 1957.

Zeer geachte Redactie,

Naar aanleiding van het belangwekkend artikel van coll. Hendriks over „De eerste mens” (dit tijdschrift, afl. 5, blz. 117), zijn bij mij een aantal vragen gerezen, welke ik hier gaarne doorgeef.

Gesteld dat wij bij de schepping van de mens, gelijk die in Gen. 2 : 7 wordt beschreven, mogen denken aan *levende* stof, waarom was het dan nodig dat God bij de formatie van de mens de *levensadem* in zijn neusgaten blies? Iets wat reeds levend is, behoeft toch niet levend gemaakt te worden?

Nu zal coll. Hendriks hier waarschijnlijk op antwoorden, dat de quintessens van de zaak niet gelegen is in dode stof, welke levend werd, maar in levende, dierlijke stof, welke een geest ontving. Maar op de derde bladzijde van datzelfde artikel schrijft hij uitdrukkelijk van een scholastisch lichaam-ziel dualisme niet te willen weten, m.a.w. zich niet te kunnen vinden in de voorstelling dat de mens bestaat uit stof en geest. De vraag rijst derhalve waarvan hier dan wel sprake is?

Ten slotte is het mij niet duidelijk hoe in dit verband en met deze zienswijze de tekst uit Gen. 3 : 19 „want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren” uitgelegd moet worden. Immers wanneer stof synoniem is met levende stof, dan zou er bij het sterven, wanneer ook volgens Hendriks de levensgeest van de mens opvaart tot God, levende stof moeten achterblijven en van een dood lichaam, een lijk, een stoffelijk overschot derhalve geen sprake zijn, tenzij men aan het woord stof in deze tekst tweërlei betekenis zou toekennen.

Met dank voor plaatsing,

hoogachtend,

A. C. DROGENDIJK.

Antwoord van de heer Hendriks :

Op verzoek van de Redactie wil ik gaarne op de bij coll. Drogendijk gerezen vragen, trachten een antwoord te geven.

En dan wil ik beginnen met iets te citeren uit hetgeen prof. G. Chr. Aalders in de K. V. over Genesis 2 : 7 schrijft :

„Wat betreft het blazen in zijn neusgaten, zullen wij ongetwijfeld wèl doen, dit niet te zeer op grof-zinnelijke wijze te verstaan, alsof God in een levenloos lichaam door middel van de neusgaten iets van Zijn eigen adem inblies. Van de neusgaten is hier sprake, omdat we daar voornamelijk de adem door waarnemen. Maar overigens zal de uitdrukking wel zó zijn op te vatten, dat de levensadem van de mens aan een rechtstreekse inwerking Gods te danken is.”

Tot zover prof. Aalders.

In Genesis 2 : 7 hebben we m.i. niet te doen met een bericht, dat in chronologische volgorde ons de letterlijke schepping van de mens meedeelt, nl. eerst het bouwen van de dode stof (waarom niet de levende stof?) en dan de inblazing van het leven (de ademhaling), maar de openbaring, dat de mens van het embryo af, door God geschapen is (Psalm 139 : 13—16) en door Zijn kracht het leven, de levensadem, ontvangen heeft, zoals ook Job getuigt: „De Geest Gods heeft mij gemaakt en de adem des Almachtigen doet mij leven.” (Job 33 : 4).